

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Holly Webb

POVEȘTI
CU CĂȚELUȘI

Ilustrații de Sophy Williams

Cuprins

Timmy, un cățel în încurcătură / 3

Rina, cățelușa pierdută / 125

Harry, un cățeluș fără adăpost / 249

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TIMMY, UN CĂȚEL ÎN ÎNCURCĂTURĂ

Traducere de Laura Frunză

Capitolul întâi

– Cum merge scrisoarea, Katie?
întrebă tata.

– Mă mai gândesc... răspunse fetița
îngândurată.

Katie mângăli în colțul listei cu dorințe de Crăciun un cățeluș cu urechi mari, alungite și ochi rotunzi negri. Zâmbi în sinea ei. Era drăguț!

– Păi, mai sunt doar patru săptămâni până la Crăciun, îi reaminti tata.

Cele două bunici ale voastre vor să știe ce să vă ia. O să primiți șosete până la urmă, dacă nu le dați niște idei.

Lista lui Katie nu era foarte lungă. Doar câteva cărți, o pereche de pantofi sport și un telefon mobil, pe care știa sigur că nu-l va primi pentru că mama ei credea că era prea mică pentru un astfel de cadou.

– Asta e tot? întrebă tatăl ei, surprins, uitându-se peste umărul fetei.

Katie îl privi gânditoare. Oare acum era momentul potrivit să-l întrebe?

Tata aruncă o privire și spre lista lui Jess. Sora mai mare a lui Katie stătea la celălalt capăt al mesei, iar lista ei era enormă. Și foarte dezordonată.

– Nu înțeleg nimic din ce ai scris! se vaită el. Va trebui să transcrii lista, Jess!

Respect pentru oameni și cărți

Jess se uită în jos la coala de hârtie și zâmbi ștregărește.

– Nu e vina mea. Misty a tot venit și s-a așezat pe foaie, știi cum face! A trebuit să scriu în jurul ei.

Misty, pisica, se opri din spălatul lăbuțelor când își auzi numele și îi privi făcând pe nevinovata. „Cine, eu?“ părea să-i întrebe. Lui Misty îi plăcea la nebunie hârtia, și dacă cineva scria ceva sau citea un ziar, nu avea astâmpăr până nu se așeza drept în mijlocul paginii.

Jess se aplecă peste masă, ca să se uite și ea la lista lui Katie.

– N-o să primești telefon mobil, îi atrase ea atenția surorii sale. Mama nu mă lasă nici măcar pe mine cu telefon. Deci, nu se poate să vrei doar o pereche de pantofi sport.

– Se anunță o sesiune de cumpărături de Crăciun foarte ușoară, spuse mama intrând în bucătărie.

Katie zâmbi plină de speranță.

Pusese telefonul pe listă doar pentru că voia ca părinții ei s-o refuze, și apoi să accepte cu mai mare ușurință ceea ce își dorea ea cu adevărat.

– Deci, nu pot primi un telefon? suspină ea.

– În niciun caz! îi răspunse mama.

– Of, spuse Katie tăind telefonul de pe listă. Încercă să pară dezamăgită,

dar nu reuși să fie foarte convingătoare. Păi, atunci, ar mai fi ceva...

Tatăl ei își încrucișă brațele la piept și zâmbi amuzat.

– Eram sigur! Hai, uimește-mă, Katie! Ce este, un elefant?

Fetița îi zâmbi și ea.

– Nu chiar. Dar... e un animal, răspunse ea trăgând aer în piept. Vreau foarte, foarte mult un animăluț.

Mama și tata se priviră cu îngrijorare, iar Jess încetă să-și mai ronțăie creionul și se îndreptă de spate în scaun.

– Un animal de companie? Nu putem lua o altă pisică! Ce-ar face Misty? Nu i-ar plăcea deloc.

Katie clătină din cap.

– Știu. Nu vreau o pisică. Vreau un câțel. Un cățeluș. Asta îmi doresc de Crăciun mai mult decât orice pe lumea

asta. Vă rog! încheie ea, zâmbindu-i tatălui ei cât putu de drăgălaș. Știa că și lui îi plăceau mult câinii.

– Nu cred că e o idee prea bună, Katie, spuse mama încet.

Se uită apoi la Misty care se întorse-se la spălatul lăbuțelor.

– Jess, te rog, n-o lăsa pe Misty pe masă. Are labele murdare.

– N-au cum să fie murdare, toată ziua și le spală! o contrazise Jess. Și, oricum, o să sară la loc pe masă când n-o s-o vezi tu, mamă.

Mama o luă în brațe pe Misty și o gădilă sub bărbie.

– Nu ai voie pe masă, Misty, spuse ea ferm.

Misty n-o slăbi din ochi pe mama până când aceasta se întoarse cu spatele, apoi sări la loc pe masă. Katie, tata

Respect pentru oameni și cărți

și Jess chicotiră, iar mama se uită peste umăr și oftă.

– O să mă prefac că n-am văzut asta, bombăni ea.

– Mamă, de ce nu ți se pare o idee bună? insistă Katie. Ar fi nemaipomenit să avem un câine. Câinii pot fi dresați, să știi, adăugă ea, încercând să fie convingătoare. Sunt sigură că un câine s-ar purta mai frumos decât Misty.

Misty se uită urât la Katie, apoi sări în poala lui Jess.

– Misty se poartă foarte frumos, protestă Jess mângâind-o cu blândețe. Și, oricum, continuă ea, nu cred că lui Misty i-ar plăcea să avem un câine. Urăște câinii! Țineți minte cât de tare s-a înfuriat când Meg, cățeaua vecinilor, a intrat pe sub gard? A stat ascunsă ore întregi în vârful mărilor!

Mama încuviință.

– Așa e. Probabil că Misty nu va fi prea încântată. Va trebui să o răsfățăm și mai mult. Și cine va avea grijă de cățel când voi două veți fi la școală? Eu, nu? Întrebă mama mustăcînd.

– Păi, dacă am lua un cățeluș, fără îndoială că ar trebui să fim foarte atenți. Ar trebui să i-l prezentăm lui Misty și să-i lăsăm să se obișnuiască treptat unul cu altul, spuse tata zâmbind gânditor. Am avut și eu un câine când eram de

vârsta voastră. Era foarte distractiv – ne plimbam mult împreună, prin parc și prin pădure. Și acum, că ai opt ani, Katie, cred că ești suficient de mare să te ocupi de un cățeluș, să-l hrănești și să-l îngrijești. Când trebuie să porți de grijă cuiva, înveți să fii mai responsabil.

– Vrei să spui că o să-mi luați un cățeluș? strigă Katie, țopăind de fericire, cât pe ce să dărâme scaunul pe care stătea.

– Nu! spuse tata cu fermitate. Vreau să spun că ne vom gândi la asta. Nu e nu, dar nu e nici da. Trebuie să ne gândim pe îndelete, nu e ceva ce putem decide pe loc.

Dar Katie văzuse nostalgia din privirea tatălui ei când își amintise de câinele lui din copilărie. Și era aproape sigură că el avea să-i facă pe plac.

Capitolul doi

Tata nu mai vru să discute despre câini în weekendul acela. Katie încercă de câteva ori să afle dacă el și mama luaseră o hotărâre, dar nu își forță norocul. Nu-i venea să creadă că era posibil să primească un cățel! Sperase, desigur, dar nu se așteptase ca ei să fie de acord sau măcar să ia în considerare rugămintea ei. Era așa de palpitant!